

Koen WAUTERS

Zanger en televisiepresentator

Zag u maandag in *Projekt K* op VTM dat Koen WAUTERS de paus de hand schudde? Meteen ging een jongensdroom in vervulling. Gesandwicht tussen gelovigen achter dranghekken op het Sint-Pietersplein, voelde de frontman van Clouseau zich voor een keer zoals zijn fans die na zijn concert drummen voor een handtekening. En de ontmoeting? „Kort, maar krachtig”, lacht hij gelukkig.

‘De paus is een rockster. Hij brengt zijn boodschap met schwung’

Ilse VAN HALST

De meeste jongens dromen ervan brandweerman te worden of straaljagerpilot. Bij weinigen staat een ontmoeting met de paus op het verlanglijstje. Op dat van de kleine Koen WAUTERS wel. Of toch niet helemaal? „Eigenlijk wilde ik een onuitgesproken droom van zijn ouders waarmaken. Als kind probeer je toch zo nu en dan iets terug te geven voor al wat je ouders voor jou hebben gedaan”, zegt hij vertederend.

–In ‘Projekt K’ probeert u acht jongensdromen te verwezenlijken, maar ditmaal wilde u de droom van uw ouders waarmaken?

Dat zou je kunnen stellen, ook al hebben ze dat nooit zo uitgesproken. Ik ken mijn ouders als diepgelovige mensen. Mijn vader – hij is 83 – is de drijvende kracht achter het kerkkoor van de parochie. Volgend jaar zingt hij 75 jaar mee, mijn ma 45 jaar. En ik had goed gegokt. Ze waren dolgelukkig. Bovendien wilde ik deze paus ook zelf graag ontmoeten.

–Inspireert paus Franciscus u?

Niet over de hele lijn. Dat hij het opneemt voor de mensen in armoede, vind ik logisch, omdat dat de kern van het evangelie is. Alleen maakt het zo’n indruk omdat hij het zo oprecht doet. Als hij tegen een aantal heilige huisjes in de Kerk schopt, denk ik: „Goe bezig, jong!”, maar ik besef dat hij niet alles in een tijdspanne van enkele jaren kan veranderen.

De paus is een charismatisch man. Hij heeft schwung. Zijn aanpak vindt ook buiten de Kerk veel weerklank, denk maar aan zijn bezoek aan de Verenigde Staten. Die gast is een echte rockster. Hij heeft een boodschap en weet ze te verkopen.

Ik ontmoette hem tien luttele seconden. In mijn beste Spaans vertelde ik dat mijn ouders samen 120 jaar in het kerkkoor zingen. En dan, zoef, is het voorbij. Op dat ene moment waarop hij je aankijkt, speelt echter al wat er tevoren is gebeurd en nog moet komen, heel even geen rol.

–Als tegenprestatie stapte u van Assisi naar Rome. Was dat een sportieve uitdaging of ook een heuse pelgrimage?

Fysiek was het niet zo zwaar. Enkele dagen had ik gezelschap, maar voor de rest legde ik het traject alleen af. Ik had geen geld, geen telefoon, geen muziek bij me.

Koen Wauters: „Wanneer je de paus in de ogen kijkt, op dat moment staat de tijd even stil.” © L’Osservatore Romano/VTM

Als je zo dag in dag uit in de voetsporen van Franciscus stapt, kun je uren onderweg zijn zonder iemand te ontmoeten. Aanvankelijk geniet je van het landschap, maar als vanzelf leidt dat tot introspectie. Zelfs als je met twee op stap bent. Een los-

„Stilaan mogen mijn dromen plaats ruimen voor die van m’n kinderen”

se babbel mondt al snel uit in een gesprek over de dingen des levens. Ik weet nu al dat heel wat momenten van die pelgrimstocht me altijd zullen bijblijven.

–U bent katholiek opgevoed. Zegt geloof u vandaag nog iets?

Toch wel. En dat probeer ik mijn kinderen ook mee te geven. Ze zijn gedoopt en doen hun communie. Ook al zijn ze nog jong, ze zijn al kritisch voor de Kerk. Dat is prima, want ze zullen later zelf moeten uitzoeken hoe ze daarmee omgaan. Mijn

vrouw en ik hameren er wel op dat ze mensen die het minder goed hebben dan wij moeten helpen. Als je dat niet doet, ben je al het goede dat je te beurt valt niet waard. Ik hecht er ook belang aan dat ze zich niet beter voelen dan een ander. Overtuigingen zoals die draag ik zelf hoog in het vaandel en probeer ik voor te leven. Ik hoop dat ze dat ooit beseffen. Zoals ik nu pas besef dat ik thuis van mijn ouders de juiste waarden heb meegekregen.

In de loop der jaren evolueerde ik naar een manier van geloven die nog weinig te maken heeft met het traditionele geloof. Ik bid geen Weesgegroettes, ik ga evenmin naar de mis. Waar het voor mij om draait, is dat je een goed mens tracht te zijn. Je moet proberen goed te doen in je leven en vervolgens kun je slechts hopen dat je dat ook terugkrijgt, in het volle besef dat dat niet voor iedereen opgaat. Sommige mensen geven veel en krijgen op hun weg toch veel tegenslag te verwerken.

–Toen u in Rome aankwam, was de synode over het gezin in volle gang. Hoe belangrijk is uw gezin voor u?

Mijn gezin is het allerbelangrijkste. Momenteel moet ik een aantal beslissingen nemen. Zing ik voort met Clouseau? Blijf ik televisie maken? Of beide?

Mijn zoon is negen, mijn dochter wordt elf. De jongste jaren was ik er vaak niet. Dat wil ik veranderen. Je kunt niet blijven zeggen dat je gezin het belangrijkste is en toch meer tijd in wat anders steken. En dat vraagt wel wat overpeinzing. Niet als een snelle bedenking, maar in de zin van tot op het bot uitzoeken. Daarvoor is een pelgrimstocht ideaal.

–Blijven er nog jongensdromen over?

Ja hoor! Toch ruimen mijn dromen stilaan plaats voor die van mijn kinderen. En word ik er blijer van te zien dat hun dromen in vervulling gaan dan mijn dromen nog te verwezenlijken. Wel hoop ik dat ik, als ik zo oud ben als mijn ouders, net als zij met een goed gevoel kan terugblikken op mijn leven. Dat is een droom waaraan ik een leven lang wil werken.